

Τέτοια γίνηκαν μεγάλα μέχρι σήμερα, Πασσα,
 πλην δεν είναι μόνον τόσα, μάλιστα σούπερ τὰ μισά.
 "Αν δὲ τότε, ποῦ τὸ κράτος ἦτο νήπιον ἀκόμα,
 παρ' ὄλιγον νὰ σὲ πάμε στὴ Λαμία, μαζὶ τὸ χῶμα,
 σκέφου τώρα μὲ τὰς δράσεις, μὲ τῆς ἡθῆς του τὰ σφρίγγ,
 καὶ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐπίτιχ
 πῶς ἔμπορεῖς νὰ φῆς, καυμένη, τέτοιο δυνατὸ κινήρι,
 ποῦ νὰ φθάσῃς στὴν Ἀθήνα.

Ἐνθ' ἐλέγα μαζὶ
 μὲ τὸν Τοῦρκο τὸν Γαζή,

σκαίει τότε μία μπόμπα μπρῶς στὰ πόδια τοῦ Χαμίτη,
 καὶ σκοτώνονται Πασσάδες καὶ ὀντουίτζες χαλῆ καὶ φρίττει.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ νόμος
 καὶ ὁ κραταιὸς Σουλτάνος.**

Τότε μ' ἐπύρσαν καὶ ἐμέ, Περικλέτο πατριώτη,
 καὶ μ' ἐπάγγα μ' ἔμπροστ' ἐπὶ Χαμίτ γιὰ συνωμοτή.
 Τὸν ἐκόκλωναν Πασσάδες βουτηγμένον ἐπὶ χροῦσά,
 καὶ ἐγὼ τοῦσα: νὰ μὰς ζήσῃ, Πατισάχημ τὰς γησά.

Μπόμπα τώρα καὶ ἐπὶ τὴν Πόλι, ἐπὶ τὴν Στακμποῦλ τοῦ Φανα-
 δὲν τὸ πρόσεμα καὶ τοῦτο, ἔαδελρε τοῦ φεγγαχοῦ. [ζίου...
 Πῶς ἐκόκλωνσε μὴ μπόμπα καὶ τὸ κρότος τοῦ Σατράπη
 καὶ τὸ Στέμμα τοῦ Καλιφῆ; ... καθε νόμος ἀνετράπη.

Μπόμπας τώρα βασιλεύει μὲ βερούδουκα φουστάτα,
 καὶ ἔμπροστ' αὐτοῦ τρέμουν σκίπτερ, Τοχιρμολοὶ καὶ Καλιφάτα.
 Μπόμπας τώρα βασιλεύει καὶ ἐπὶ τὴν Δοσι καὶ ἐπὶ τὴν Πόλι,
 καὶ ἀγουρίδα βράζου βλοι.

Ὅμως σὺ δὲν ἐφοβήθης, τὸν Ὀσμάνιδων καμάρι,
 ποθυεῖς ἀδελφὸ τὸν ἤλιο καὶ ἔαδελρὸ τὸ φεγγάρι,
 καὶ χωρὶς κανένα τρέμον καὶ ψυχῆς καὶ διανοίας
 τῆς χρυσοῦς σου τῆς ἀμάξης δὲν ἀφῆκες τὰς ἡνίας.

Τὸν Ἀλλὰχ δοξάζει τώρα καὶ ὁ Ρωμφοῦς ὁ Φασουλῆς,
 ποῦ δὲν ἐπῆθε μὴ τὴν τῆς σεπτής σου κεφαλῆς,
 καὶ μὲ κάθε Μεγιτάννα καὶ μὲ κάθε σου Πασσά
 ξεφωνίζω: νὰ μὰς ζήσῃ, Πατισάχημ τὰς γησά.

Ἄν ἐπάθηνες τί φρίκη!
 δόξης θάπερταν βωμοί...
 μὰ σὺν Χόντζας μὲ σαρκί
 ἀνεδελῖνο σὲ τ' αἰμί,

καὶ δοξάζω τὸν Ἀλλὰχ πρῶτ, βράδου, μεσημέρι,
 ποῦ τὴν γλύτωσε φτηνά, πρῶτο τοῦ Γιλδὶξ ἀετέρι.

Ἔβγα τέτοια, Περικλή, πρὸ τοῦ Χάν τοῦ τρομεροῦ,
 καὶ ὁ Σουλτάνος κατηφῆς
 πρὸς τὸ μέρος μου στραφεῖς
 γιὰ τὸν Ράλλη μ' ἐρωτᾷ, ποῦ τὸν ἔχει πρὸ κειροῦ.

Ἐρεῖς πῶς ὁ Ράλλη πῆγε ἐπὶ Γιλδὶξ καὶ ἐπὶ Ντιβάν
 καὶ εἶχε πείσει τὸν Σουλτάνο σύμφωνα μὰς νὰ τὸν κἀν.
 Ἐρεῖς πῶς ὁ Ράλλη τότε κλοπέρος ἐκεῖ πέρα
 καὶ ὁ Χαμίτ μὲ διαχούτες τὸν ἐγὼ τῆς, βερέμη,
 καὶ νημίω πῶς ἐπῆσε Μετ' ἰτιβὴ καὶ ταμπάκαρα,
 μοναχὰ ποῦ δὲν τὸν πῆγε γιὰ νὰ δῆ καὶ τὸ Χαρεμί.

Τι περίεργον τρώνει... τοῦτος ὁ σεπτὸς Καλιφῆς,
 ποῦ τὰ κροσπέαδ' αὐτοῦ θέλει ταπεινότητα νὰ γλιφῆς.

ἐλησημόνησε τὴν μπόμπα καί μ' ἐρώτησε καὶ πάλι
σοβαρῶς περὶ τοῦ Ράλλη.

Κι' ἐγὼ τοῦπα: τὸ Ράλλαι, ποῦχει τὸ χρυσὸ καλλί,
κατ' ἀρχὰς μὲς' στὴ Βουλῆ
τόπιξαν τὰ νευρικά του
καὶ τὰ φεγγαριὰτικὰ του,
ὅμως σήμερα στὸ βῆμα πρῶο κι' ἤσυχο προβάλλει,
κι' ὑποβέτω πῶς θὰ πῆρε' λίγο βραμιομοιο κάλι.

Τοῦπα κι' ἄλλα, πῶς αὐτός,
ὁ τοσοῦτον λατρευτός,
'πῆρε φόρα, 'πῆρε δρόμο
μὲ τὸν 'Ατλαντὰ στὸν ὄμο,

κι' ἔχει πρόγραμμα δικό του κι' ἄρρησε τὸ Ντεληγιάννη,
κι' εἶναι μπακαλοῦμ νὰ δοῦμε μὲ τὸν Νόντα τί θὰ κἀν.

Τοῦπα πῶς ὁ Ράλλης βῆκε πλεονάσματα σωστά,
φρέσκα καὶ σπαρταριστά.

Τοῦπα μέχρι Νοεμβρίου πῶς ἔμπορε νὰ μὴ τοῦμπάρη,
φόρος ἔβαλε' στ' ἄλειρο, ὄρὸ λεπτά καὶ στὸ σιτάρι,
δίχως ὅμως μὲ τοὺς φόρους ν' ἀκριθῆν τὸ καρβέλι,
γιατὶ ἔπεσε τὸ φράγκο καὶ γὰρ φόρους δὲν μὲς μέλει.

Πῶς ἐπήρξισε τὰ τέλη φοικῶν μηχανημάτων,
ἤγουν τῶν αὐτοκινήτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ποδηλάτων,
τούτων τῶν πληγῶν τῶν νέων
τῶν μακάρων Ἀθηναίων,

γὰρ νὰ μὴ μπόρῃ κανένας' στὴν κυλιὰδα τῶν θεσμῶν
νάσαι ἴθμιος τοῦ κόσμου δίχως δικαίον δασμῶν.

Κι' ἐπειδὴ κι' οἱ Γηκαπνεῖοι, καθὼς ἕκαστος γνωρίζει,
κατὰ κόρον τῶνε ρύζι,
κι' ἔκαναν μ' αὐτὸ μονάχα θαυμαστῶν τροπαίων ὄγκο,
στρατηγούς σαν τὸν Ὀχιμάκα καὶ ναυάρχους σαν τὸν Τόγγο.

Σκέπτεται νὰ μὲς τὸ κἀν μόνο μας φαγὶ τερπνὸ
κι' ἐξεχώρισε τὸ ρύζι σὲ στιλπνὸ καὶ μὴ στιλπνὸ,
τῶνε γὰρ τοὺς παρκαλῆδες,
τάλλο γὰρ τοὺς κουεληδες.

Τοῦπα πῶς εὐρὸ τὸ μέλλον' στοὺς Ρωμηῶν ἀνοίγεται,
πῶς δασμῶν εἰσαγωγῆς ἔβαλε καὶ' στὰ χροινὰ
γὰρ νὰ μὴ μπόρῃ κανένας εὐκόλα νὰ πνίγεται
ὅταν παρασιχαθῆ τοῦτον τὸν καχτὴ νουμῆ.

Τοῦπα περὶ τῶν κλυδῶνων τῆς Ρωμαϊκῆς σκαφίδος,
τοῦπα πῶς ὁ Πεσμαζόγλου μὲ τὸ κἀο τῆς σκαφίδος
ἐμαρτύρησε δεινός
κι' ἔγινε ξερακιανός,
καὶ μὲ τὰς τροπολογίας καὶ μ' ἐκείνας καὶ μ' αὐτὰ
τοῦπεσαν τὰ περιττά.

Τοῦπα γὰρ τὸν Πεσμαζόγλου πῶς ἀνάβουν τώρα ἄδες,
τοῦπα σταφιδωσιτῆρα πῶς τὸν λέν οἱ σταφιδάδες,
πῶς κι' ἐγὼ στεφανωμένος μὲ σταφιδωπέλου κλῆμα
καρτερῶ νὰ ζελυσσᾶξῃ σταφιδορῆτῶρον λίμα.

Τοῦπα πάλιν ἡ σταφὶ τὸ μυαλό μας πῶς γανόνει,
τοῦπα πῶς ὁ Μπατινῆλ τὸ ρωπᾶ καὶ δὲν κρούνει,
τοῦπα πῶς τὸν τρεῖσι λύπη,
πῶς ρεμβάζει περιλύσει,

κι' εἶδα μὲ χαρὰν νὰ λείπη
καὶ τοῦ Μπατινῆλ τὸ λίπος.

Τοῦπα πολλά, καὶ τοῦ Χαμίτ ἐρίλημα τὸ χέρι
μὲ τεμεινάδες τραπεζιῶς,
ὁ δὲ Σουλτάνος ὁ κλεινός
εἶπε' στὸν καφφετζήμπασι καφφέ νὰ μὸ προσφέρῃ.

Τότε ποὺ λές περὶ τρεῖς κλίνας καὶ πάλιν γόνου
πρὸς τὸν 'Αδδοῦλ ἐφάναξα τὸν μὲ γαν', Ἀρλεκίνε:
ἢ τὴση καλωσύνη σας μὲ καθυποχρέωνει,
ἀλλ' ὁ καφφέ τῶν Παλατιῶν τοῦ γούστου μου δὲν εἶναι,
θὰ προτιμῶ τοῦ καφφεῆ.

Τὸ τ' ἐθύμωσε κι' ἐκείνος καὶ προστάζει σοβαρὰ
νὰ μοὺ κάνουν ἕνα μπάμφο' στὸ Βοσπόρου τὰ νερά.

Καὶ μ' ἐπῆραν μερικὸ
καὶ μ' ἐπῆγαν ὡς ἐκεῖ,
κι' εἰς Ταρτάρους Βοσπορείους καὶ θαλάσσις γαλιανός
μ' ἔρριξαν ἀσυνειδήτως,
πλὴν τυχαίως ἕνα κῆτος
'πέρασε καὶ μὲ κατάπτε, λὲς καὶ νῆμον Ἴωνας,
κι' ἔπειτα καθὼς μὲ βλέπεις μὲ ἔρεψ' στὸν Φαληρέα
κι' ἀνταμιῶνος τὸν Σουμάχερ τὸν γιατρό καὶ τὴν παρὰ.

Π.—Γιὰ τοὺς φοβερούς σου λόγους, ὅπου μ' ἔκαναν νὰ φρίξω,
πάμε τώρα μὲς' στὴ Σοῦδα τοῦ Φαληρῶν νὰ σὲ ρίξω.

**Εὐζώνος, Φρασουλῆς,
κι' ἡ μπόμπα τῆς Εὐβουλῆς.**

Ε.—Ποῦ πᾶς, ὄρε;

Φ.— Μὲς' στὴ Βουλῆ...

Ε.— Νὰ κἀνης τί;

Φ.— Ν' ἀκούσω

μὲ γνῶμη γὰρ τὴν σύμβαισι κι' ἀπὸ τὸν Μονοκροῖσο.

Ε.— Ὅρε τί σύμβαισι μοὺ λῆς κι κοκαφῆς ἀέρα;

μπόμπα θαρρῶ πῶς ἐρχεται νὰ ρίξῃ ἴσοῦ πέρα.

Φ.— Καλὲ τί λὲς, κύριε εὐζώνε, δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου.

Ε.— Μπόμπα θὰ ρίξῃς σίγουρα κι θὰ σὲ φάξω...στάσου.

Φ.— Μ' αὐταῖς τῆς κἀφαις, εὐζώνε, θαρρῶ πῶς σοῦχει στρίψα.

Ε.— Μπόμπα βαρῆς, ζωντόβολο... κάπου τὴν ἔχεις κρύψει.

Φ.— Ἐλα νὰ σὸ ποὺ θὰ τὴν βρῆς... ψάξε σὲ κάθε τόπῃ.

Ε.— Γι' αὐτὰ πρὸ κρένεις, μασκαρὰ, μὲ κοντακίχ σου πρέπῃ.

Φ.— Μὴ μὲ κτυπῆς, κύριε εὐζώνε, καὶ θὰ τὸ πῶ τοῦ Ρῶμα...

(Τὸν ρίχνει γάμω κι' ἔρευναν τοῦ κάνει κατὰ σῶμα.)

Καὶ κερπίσαισι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἰωάννης Μεσσαλῆς καὶ Κελληρονᾶ Σοφία,
ἕνα ζεῖθος ἐκλεκτῶν, πλοῦτος, ἥθος, εὐμορφία.
'Ἐγιναν προχθὲς οἱ γάμοι' στὰ Πατήσια θαυμαστοῦ,
καλλιστέφανοι, χυιδῶντες, καὶ παγκάλως ἀγατοῦ.
Μὰ παρὼν κι' ὁ Φρασουλῆς ρῶδα ἀκόρπιε περιδῆσι
κι' ἔθουρος ἐρητῆρος...
Ὡχ! ψυχῆ μου στὰ Πατήσια
κι' Ἦοιτὰ χόρευε.

Ὁ πόνος μὲς ἐνόει, τοῦ Γιώτα Βουλοδήμου
νέον ὄρατον δράμα, δραματικὸ δοκίμιον,
μετὰ προλεγόμενον τὰ μέλα γλαφυρῶν
τοῦ Λάσκαρη τοῦ Νίκου, ποῦται παντοῦ παρὼν.